

E

martina solčanská

HAZARD

www.elist.sk

Autor: © Martina Solčanská
Korektúra: Jana Blankovská
Obálka: © Adriána Švarná
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.
Rok vydania: 2017

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-059-7

Bol to jeden z najúbohejších barov v istom schátranom, zabudnutom predmestí Detroitu. Možno tu pred rokmi sedával Charles Bukowski, a keď sa už nenašiel nikto, kto by mu zaplatil pijatiku, vyšiel pred bar, ľahol si na zem a čakal, kým poňho príde smrť. A možno tu teraz sedí budúci Bukowski a čaká na svoju múzu. Miestnych kurvičiek je tu dosť. Prídu do baru, otrčia svoje predky a zadky a čakajú, kto sa na ne ulakomí. Veď potrebujú z niečoho žiť. Zaplatiť nájom, pichnúť si drogu či nakrmiť deti. Pasáka nemajú, bar je špecifický tým, že v ňom vládne akési rodinné spoločenstvo, usadlíci si navzájom pomáhajú. Možno aj preto tu Jennifer skončila. Práve si lenivo navliekala podväzky. Zbadala dierku a nahlas zahrešila - aby si kúpila nové. Nemá na nové. Srať na to. V prítmí baru to aj tak nikto nezbadá. Hneď sa o ňu začne niekto obtierať a slintať. Keď pocíti, že chlap má stoporený úd, zatiahne ho do niektorej z izieb vzadu. Styk nikdy netrvá dlho, chlapi, čo sem chodia, chcú len zasunúť a vysunúť. Jennifer pri tom často myslí na rôzne veci. Včera napríklad myslela na to, že ako dieťa milovala motýle a chcela ich neustále chytať do sieťky. A raz dostala neodolateľnú chuť na tiramisu. Také pravé talianske tiramisu, ktoré sa vláčne rozpúšťa na jazyku a vy sa ho neviete dojesť. Ledva čakala, kým zákazník skončí, a utekala si ho kúpiť do najbližšieho motorestu. Vedela, že ak ho aj dostane, bude to len umelá náhrada, ale jednoducho musela. So zákuskom v ruke si sadla pred motorest a hltavo jedla. Odjakživa rada jedla, tešila sa, keď mala pred sebou hromadu dobrého jedla. Našťastie sa to na jej postave neodzrkadľovalo. Jennifer sa na seba zahľadela do puknutého zrkadla. Striaslo ju. Bol január a v ich provizórnej prezliekarni bola riadna zima. O chvíľu ju čaká jej „číslo“.Prejde do baru, poprechádza sa a počká, kto bude mať záujem. Sem-tam urobí menší striptíz. Jennifer naďalej skúmavo hľadela do zrkadla. Prešla si dľaňami po prsiach, polozahalených v čiernej

sieťkovej podprsenke. To bol jej majetok. Mala sa spýtať otca, po kom ich zdedila. Komu z predkov má za ne ďakovať? Dve veľké tvrdé šťavnaté jablká. Chlapi sa ich nevedeli nabažiť, chlapi mali pred nimi úctu až posvätnú bázeň, chlapi koktali, že v živote úchvatnejšie prsia nevideli. Dotknúť sa ich, zaboriť do nich tvár a v tej chvíli strácajú hlavu. Jej prsia. Jej vstupenka do neba. Či do pekla? Roztvorili sa dvere a zjavila sa v nich Shannon. Tiahlo jej na štyridsiatku, prsia i zadok jej už ovisali, no ešte stále mútila chlapské mozgy. K Jennifer prechovávala materinský cit. Nešlo jej do hlavy, ako mohlo inteligentné dievča takto skončiť. Prečo sa sem zahrabala? Prečo nebojuje? Toto nemôže byť jej konečná stanica.

Jennifer sa obrátila k Shannon: „Nekefuješ?“

„Je mŕtvo,“ prostitútka sa zviezla na stoličku a v rukách sa jej mihla cigareta.

Na Jenniferinej tvári sa objavil tragický výraz. „To nie,“ zakvíliła, „potrebujem si zarobiť. Zaplatiť za nájom, dlhujem už druhý mesiac. Vyhodia ma, ak tento víkend nezacálujem. Už len zopár dolárov.“

„Požičala by som ti, ale vieš, že som dala sestre na nové auto,“ Shannon ospanlivo zatvárala oči.

„Viem, veď ani od teba nepýtam. Stále ma ťaháš z nejakých sračiek.“ Jennifer horúčkovo premýšľala - má obehať všetky supermarkety, či ju niekde nezoberú? Z jedného ju nedávno vyhodili. Pravidelne chodila neskoro do práce. Bodaj by nie, keď každú noc rozťahuje nohy. A za to rozťahovanie dostáva viac ako v obchode, takže bolo rozhodnuté, ktorej práci dá prednosť.

„To sa tam nikomu nepostaví?“

„Nie, hovorím ti, že je tam mŕtvo. Možno jednému...“

„Komu?“ v Jenniferiných očiach zablikali ohníčky. Komu? Väčšinu chlapov už poznala. Aj ich chute, polohy, úchylky, stále dokola tie isté čísla.

„Nepoznám ho, je nový,“ Shannon zahasila cigaretu a pohľadom pohladkala Jenniferino telo. Ak by niekedy mala ochutnať ženu, tak iba túto. Žiadny chlap nedokáže oceniť jej nádherné prsia. Chlapi len ničia, driapu, ona by ich hladkala,

bozkávala a maznala sa s nimi až do skončenia sveta.

„Nový? Ako vyzerá?“

„Vyzerá sakramentsky dobre.“

„Sakramentsky dobre?“ zopakovala Jennifer nechápavo. Kto tu už len môže vyzeráť sakramentsky dobre? Všetci sú z jednej stoky.

„Nie je miestny, určite,“ Shannon sa na okamih odmlčala, „možno chce skoncovať so životom a prišiel sa sem naposledy opiť. Je v obleku, v poriadne drahom obleku, to ja poznám. Má tmavé vlasy a akýsi šialený pohľad. Ale nedíva sa na teba, len tak pred seba.“

„Je to nejaký úchyl alebo mu už nestojí?“

„Neviem, choď sa naňho pozrieť,“ Shannon držala v prstoch ďalšiu cigaretu. Jej mama i stará mama umreli na rakovinu pľúc. Ju čaká rovnaký osud, o tom je presvedčená. Keďže to chce mať čím skôr za sebou, tak tomu osudu ochotne pomáha.

Jennifer ho zazrela hneď. Nedalo sa ho nezbadať. Pekný muž. Udržiavaný, stavaný. Čo, dopekla, robí v tejto diere? Asi sa sem naozaj prišiel spiť k smrti. Alebo práve načapal svoju ženu, ako si to rozdáva s jeho najlepším priateľom, a teraz nevie, čo robiť. A tak chľastá. Pomaly prešla popred neho. Zaregistroval ju? Nevie. Shannon mala pravdu. Má šialený pohľad a hľadí kamsi do prázdna. Jennifer sa zavlnila v rytme tichej hudby, ktorá znela len na dotvorenie atmosféry. Rukami si hladila prsia. Toto určite zaberie. Ešte sa nestalo, žeby to nezabralo. Chlap sa na ňu so záujmom zadíval. Vedela to. Bude kefovačka. Odvedie si ho hneď? Počká, či chlap vstane. Nevstáva. Jennifer sa otočila a predviedla mu svoj zadok v krátkej sukienke. Ihneď vycítila, že ten ho nezaujímá, chce vidieť jej kozy. A tak si opäť hladila prsia pod jeho skúmavým pohľadom. Bradavky jej tvrdli, pocítila náhlu slabosť. Čo je toto za chlapa? Uprený pohľad, ústa stisnuté do úzkej čiarky, na tvári nepoznať žiadnu emóciu. Tak chceš ma či nie? Ak má byť úprimná, je to asi najkrajší chlap, akého v živote videla. Tomu by dala aj zadarmo. Ale je divný.

Opäť sa k nemu otočila chrbtom. „Rozopnete mi

podprsenku?“ navrhla mu. Akosi cíti, že tento chlap nemá rád zákruty, treba s ním hovoriť priamo.

Podprsenka bola v sekunde rozopnutá. Ten má prax, prebehlo jej hlavou. Prsia si zakryla jednou rukou a v druhej držala podprsenku. Zvrtla sa k nemu a očarujúco sa naňho usmievala. Nereagoval. Tak čo, pôjdeš či nepôjdeš? Jennifer sa naďalej vlnila v rytme hudby a zakrývala si prsia. Boli veľké, kypeli. Tak mu ich teda ukáže. Stiahla ruku a pozorne sa mu zadívala do tváre. Zacítila, že na okamih zamrel. Pocítila chuť víťazstva. Ona vždy vyhráva, pretože rozmýšľa hlavou, kým on vtákom. Chlap siahol do náprsného vrečka a vytiahol niekoľko pokrčených bankoviek. Jennifer sa pousmiala. Tak ty chceš platiť už aj za toto úbohé číslo? Čo mi dáš za to, keď ti ho poriadne vyfajčím? V rozkroku zacítila jeho prsty. Mykla sa. Ani nezbadala, kedy sa tam dostal. Chlap ju pomaly pohladil po pyskoch a potom šikovne zasunul bankovky pod nohavičky. O chvíľu už jeho ruky zvierali pohár. Koniec? Jennifer nevedela, čo robiť. Tomu chlapovi istotne už roky nestojí.

„To je pre vás,“ podala mu podprsenku. Chlap si ju vzal a položil na stôl. Jennifer chýbať nebude, aj tak už bola stará. Nech si ju nechá na horšie časy. Lepšie už určite nebude...

Shannon našla sedieť v nezmenenej polohe, zahalenú v oblaku dymu.

„Aj ty si späť,“ krivo sa usmiala a zrakom opäť prechádzala po Jenniferiných prsiach. Tá si ich už šikovne skryla pod tričko.

Oprela sa o rozheganý stôl: „Snažila som sa zbalit' toho cudzinca.“

„A nestojí mu,“ sucho skonštatovala Shannon.

„Som presvedčená, že stojí, len má nejaký problém. Mal záujem, hoci sa tak netváril.“

„Tak prečo si tu?“

„Neviem,“ Jennifer si vyhrnula sukňu a siahla do nohavičiek, „dal mi nejaké prachy a...“ stíchla.

„Čo je?“ Shannon vymrštilo zo stoličky, keď zbadala, ako Jennifer zbelela tvár.

„Ten chlap mi dal štyristo dolárov,“ vydýchla, keď si uvedomila, že v rukách drží štyri sivozelené papiere.

„Ukáž,“ Shannon jej vytrhla bankovky z rúk. Obrátila ich proti slabému svetlu žiarovky. „Sú pravé?“

„Štyristo dolárov,“ zopakovala Jennifer viac-menej pre seba.

„Choď za ním!“ razantne povedala Shannon a vtisla stále omráčenej Jennifer peniaze späť do dlane.

„Nechcem s ním pichať,“ povedala Jennifer, keď sa spamätala.

„Ale budeš.“

„Sama si povedala, že mu nestojí.“

„Tak mu ho poriadne vylížeš. Dal ti štyristo dolárov za to, že si mu ukázala kozy, koľko ti dá za to, keď si ho strčíš do úst?“ Shannon vytlačala Jennifer z miestnosti.

„Nepotrebujem s ním liezť do postele. Mám na nájom, nemusím na sebe natriasť žiadneho čuráka.“

„S tým jeho výzorom by som mu dala aj zadarmo,“ Shannon pootvorila dvere a vystrčila kamošku von. Jennifer napadlo, že to isté si pomyslela pred chvíľou aj ona.

Chlap naďalej sedel pri pohári, mal ho opäť plný. Ktovie, koľký v poradí? Možno je už sťatý ako pes. A na stole ďalej ležala aj jej podprsenka.

„Neviem, či ste si nepomýlili bankovky,“ prihovorila sa mu Jennifer.

„Nie, viem, koľko som vám dal.“ Chlapík sa postavil a ukázal na stoličku. Džentlmen, usmiala sa v duchu Jennifer. Podľa hlasu usúdila, že nie je opitý.

„Čo si dáte?“ spýtal sa, keď sa usadili.

„Barman vie,“ odpovedala koketne.

Chlapík ukázal na Jennifer a barman, ktorý dvojicu celý čas sledoval, prikývol. Zlatúšik Johnny, pomyslela si Jennifer. Mala pocit, že ju tajne miluje.

„Ako sa voláte?“

„Jennifer.“

„Jennifer a ďalej?“

„McClainová.“

„Môžem vám hovoriť Jen?“

Jennifer nemala rada túto skratku svojho mena, ale bude to len na jeden večer, takže to vydrží. So širokým úsmevom prikývla.

„Koľko máte rokov, Jen?“

„Vy ste fízal?“ zaútočila.

Chlapík sa pousmial: „Nie, nie som fízal.“ Johnny sa zjavil pri stole a postavil pred ňu jej obľúbené martini. Pozrel na cudzinca. Nebol mu sympatický. Je tu prvýkrát, dúfal, že aj posledný. Nemal z neho dobrý pocit.

„Tak čo sa staráte?“ Jennifer sa rozhodla hodiť koketnosť za hlavu a pokračovať v útočení. Ten chlap je naozaj divný.

„Keď už som vám dal toľko peňazí, nemôžem o vás niečo vedieť? Napríklad, koľko máte rokov?“

„Dvadsaťjeden,“ hlesla.

„Už ste dospelá?“

„Áno, som,“ Jennifer vytiahla z martini olivu a zahryzla sa do nej, „ste policajt.“

„Nie, nie som policajt. Čo tu robíte?“ muž sa odsunul od stola a oprel sa o operadlo stoličky. Žiadny náznak, že by túžil po jej blízkosti. Preniknúť do jej osobnej zóny. „Nevyzeráte ako kurva.“

Jennifer hrklo. „Zarábam si na život.“

„Ide to aj iným spôsobom.“

„Tento mi asi najviac vyhovuje. Je to najrýchlejšia cesta k peniazom.“

„Čo všetko ste ochotná spraviť pre peniaze?“ Neznámy si odpil a pohľadom sa vpíjal do jej tváre.

Jennifer nerozumela situácii, do ktorej sa dostala. Ešte nikdy sa so žiadnym chlapom v tomto bare nebavila na takúto tému. O chvíľu začnú diskutovať o tom, či Boh existuje, alebo nie. „Prišla som sem, aby som si zarobila na školu.“

„Na školu?“ na jeho tvári sa mihol záujem.

„Áno, študovala som. Chcela som byť novinárkou. Ale došli peniaze... a tak som skončila tu.“

„Prečo práve novinárkou?“

„Pretože otec bol novinár,“ odvrkla.

„Váš otec vie, že ste tu?“

„Nie, nevie. Je mŕtvy,“ Jenniferin hlas zastrel smútok. Ani po mesiacoch to neprebolelo. Keby ocko videl, čo sa stalo s jeho malou Jennie... Keby žil, nerobila by to!!! Dúfala, že mu Boh nedovolí dívať sa na ňu. Otec je istotne pri Bohu. Bol to dobrý človek, vychoval ju správne, len ona...

„A matka?“ dobiedzal do nej.

„Tú som nepoznala, umrela krátko po mojom narodení.“ Jennifer nechápala, prečo sa tomuto mužovi spovedá zo svojho života. Muži sa občas zdôverujú práve im – kurvám, ale teraz sa spovedá ona.

„Čo tá škola?“

„Vrátim sa na ňu, keď budem mať peniaze.“

„Máte talent?“

„Mám, po otcovi. Otec bol vynikajúci reportér. Precestovali sme celý svet. Boli ste niekedy v Moskve?“

Muž pokrútil hlavou.

„Krásne mesto, ocko mal rád komunistickú atmosféru, zástupy čakajúce na zabalzamovaného Lenina. Alebo aj Čína, tisícky šikmookých tváričiek s červenými šatkami, nadšené pochody, vygumované mozgy...“

Muž sa rozosmial, Jennifer to opäť zmiatlo. Naozaj ho toto zaujíma?

„Otec napísal zo svojich ciest aj knihu, dosť sa z nej predalo.“

„Tak prečo nemáte peniaze?“

„Pretože ocko nevedel šetriť.“ Jennifer sa v hlave vynorili ocove bláznivé nápady. Mali peniaze? Chodili sa najesť do najdrahších reštaurácií v meste, na desiate narodeniny jej kúpil desať plyšových medveďov, desať opíc a desať slonov. A omesiac jedli suché hrianky.

Chlap sa naklonil cez stôl. Tak predsa chce zasúvať! „Jen, čo keby som vám ponúkol prácu?“

„Akú prácu?“ uškrnula sa.

„V redakcii.“

„Nebudem fotiť akty,“ vyletelo z nej a zdvihla sa na odchod. Stačilo. Tento chlap je naozaj akýsi špecifický druh úchyla.

Muž sa rozosmial: „Žiadna kefovačka. Seriózna novinárska robota.“

„Kde?“

„V New Yorku, názov novín vám asi nič nepovie, ale je to seriózny plátok.“

„Robíte si srandu?“ Váhala. Sadne si späť alebo sa vráti k Shannon? Dnešný večer zarobila viac, ako si predstavovala. Nepotrebuje tu strácať čas. Ide sa domov vyspať.

„Nerobím si srandu,“ muž sa naďalej pokojne usmieval. Postavil sa, vytiahol zo zadného vrečka nohavíc peňaženku a z nej vizitku. Podal jej ju: „Zavolajte mi, keď prídete do New Yorku.“

„Prečo by som to robila?“

„Pretože je to vaša životná šanca.“

Jennifer naňho pochybovačne hľadela. Doriti, idú pichať alebo tu budú ešte dlho postávať?

„A čo za to chcete?“ spýtala sa po chvíli.

„Nič.“

Rozosmiala sa: „Nič? Nechcete ma ani poriadne pokefovať?“

Muž mal stále na tvári zhovievavý úsmev: „Nie. Som ženatý.“

„V tomto bare to väčšine mužov neprekáža.“

„Ale mne áno,“ zvrtol sa a odchádzal.

„Podprsienka!“ skríkla.

Načiahol sa a kúsok čiernej bielizne si strčil do vrečka obleku.

Jennifer rýchlo pozrela na vizitku: „Jack Kilmer?“

„Áno, tešilo ma.“

Jack vošiel do redakcie. Nemal to tu veľmi rád. Chodil sem len vo výnimočných prípadoch. Pohľadom prebehol po obrovskej miestnosti plnej hmýriacich sa ľudí. Hľadal Frankovu lysinu. Ten akoby bol spojený pupočnou šnúrou s priateľom z detstva, hneď pocítil, že ho hľadá. Obrátil sa a rukou mu naznačil,

že má ísť do jeho kancelárie. Jack sa rýchlymi krokmi vybral do Frankovho útočiska. Naozaj to tu nemal rád. Dúfal, že nebude musieť na Franka dlho čakať.

„Rád ťa vidím,“ Frank žoviálne potľapkal priateľa po pleci a rýchlo sa usadil do svojho šéfredaktorského kresla. Vedel, že Jack má naponáhlo a určite mu hneď povie, prečo prišiel. Nikdy nestrácal čas. Tušil, že ide o niečo výnimočné. Inak by sem nechodil.

„Aj ja ťa rád vidím,“ Jack sa pousmial. Franka mal svojim zvláštnym spôsobom rád. Bol to jeho najlepší priateľ. Vlastne jeho jediný priateľ. „Príde ti sem jedno dievča. Tak ju niekam strč.“

Frank sa v duchu ušknul – žiadne zbytočné úvodné frázy.

„Aké dievča?“

„Nepoznáš ju,“ lakonicky odpovedal Jack a poobzeral sa po miestnosti. Zahádzaná knihami, papiermi. Nikdy týmto písalkom nerozumel, ale majú veľkú moc.

„Kto je to?“

„Jedna treťotriedna detroitská šľapka.“

„Jack!“ Frank skríkol a vzápäti sa zarazil. Od redakcie ho oddeľovala len tenká lepenka a sklo. „Jack,“ zopakoval, „ok, viem, že ti to tu patrí, ale ak má redakcia fungovať, nemôžeš sem poslať nejakú štetku z ulice, len preto, že ti ho dobre vyfajčila.“

„Nevyfajčila mi ho.“

„Tak...“ Frank sa zasekol.

„Hovorím ti, niekam ju strč.“ Jack bol pokojný. Naučil sa, že pokojným chladným tónom dokáže viac než hysterickým krikom. A ľuď jeho chlad desil.

„Kávu si viem uvariť aj sám.“

„Vie písať... aspoň to tvrdí.“

„Kedy sem príde?“ Frank rezignoval. Vedel, že je zbytočné mrhať energiou. Jacka aj tak nepresvedčí, ak sa už rozhodol, nepohne s ním nič.

„Neviem,“ Kilmer bol opäť lakonický.

„Akože nevieš?“ Frank sa zahľadel do redakcie. Videl, že ľudia nenápadne sledujú, čo sa deje v jeho kancelárii. Jacka tu

nikto nemal rád. V podstate ho nemal rád nikto.

„Dal som jej svoju vizitku. Keď príde do New Yorku, zavolá mi a ja ju sem pošlem.“

„A čo ak nepríde?“ Frank sa v duchu zaradoval. O starosť menej. A keď príde, naozaj jej dá variť kávu. Pochybuje, že bude vedieť niečo viac a čochvíľa sama zdupká.

„Lenže ona príde.“ Jack sa postavil z pohodlného kresla pre hostí. Vybavil, čo bolo potrebné.

„Ako sa volá? Vieš vôbec jej meno?“ ironicky sa opýtal Frank.

„Ale áno,“ Jack pochopil, kam priateľ mieri, „Jennifer McClainová.“ Zamieril ku dverám.

„Jack,“ ozval sa Frank, keď jeho priateľ už držal ruku na kľučke. „Ako sa má Caroline? Dávno som ju nevidel.“

„Ani ja nie.“

Jennifer bola na svojich dvadsaťjeden rokov skúsená. Ubytovanie si zohnala za niekoľko minút. Mala pocit, že vďaka otcovi bývala snáď už v každom meste. V New Yorku chodila do škôlky, bývali vtedy v Queens. Ráno pricestovala a hneď vedela, kam zamieriť. Teraz sedela v kaviarni nad šálkou mizernej kávy. Cívela na vizitku. Jack Kilmer? Možno bol fakt opitý. Zvláštny druh opitosti, ktorý nerozoznala. Alebo si predtým niečo sľahol. Zavolá mu a on nebude vedieť, kto je a čo jej sľúbil. Zloží. A ona s hanbou pôjde naspäť. Možno si ešte urobí výlet k Soche slobody. Má tú tetku rada. Jack Kilmer.

„Prosím vás, kde máte telefón?“ oslovila čašníčku, ktorá pri vedľajšom stole servírovala staršej pofidérnej dvojici falošnú kávu.

„Vzadu pri toaletách, mladá,“ odpovedala a ani sa na Jennifer nepozrela. Váhavým krokom sa vybrala daným smerom. Zastala pri ošarpanom telefóne a zdvihla slúchadlo. Zhnusene naň pozrela. Dúfala, že nechytí nejaký ekzém. Ľavou rukou rýchlo skontrolovala obe vrecká džínsov. Vreckovku nemala. Vypýta si servítku? Ale kašľať na to! Pozrela na vizitku, hoci čísla už dávno poznala spamäti. Rýchlo ich vyfukala.

Telefón dlho nezvonil: „Kilmer’s Building,“ privítal ju príjemný ženský hlas. Jennifer to nezarazilo, očakávala, že to nezdvihne on, ale nejaká sekretárka.

„Dobrý deň,“ nahodila podobne distingvovaný tón, „mohla by som, prosím, hovoriť s pánom Jackom Kilmerom? Moje meno je Jennifer McClainová.“

„Okamžik prosím.“ Jennifer netrpezlivo čakala. Teraz sa rozhodne o jej osude? Je to vaša životná šanca! Patetické! Možno si dajú niekde stretko, urobia to, čo nestihli v Detroite, zaplatí jej za cestu, určite ešte dačo prihodí, pretože biedu zjavne netrie...

„Som veľmi rád, že ste ma poslúchli,“ v telefóne sa ozval povedomý, chladný, povýšenecký hlas. Jennifer vedela, že keby ho už nikdy v živote nepočula, vedela by si ho vybaviť aj v sekundách svojej smrti.

„Áno, poslúchla,“ mimovoľne pokrútila hlavou. Domýšľavý chlap.

„Máte kde bývať?“ O čo sa to zaujíma? Nerozumela. Prišla si po vysnívajúcu prácu.

„Áno, mám.“

„Dnes je piatok. Užite si víkend v New Yorku a v pondelok sa hláste u Franka Lazenbyho na 7. avenue číslo 81, ôsme poschodie. Je to šéfredaktor, vie o vás.“ Kilmer zmlkol.

„To je všetko?“ spýtala sa prekvapene.

„Áno.“

„A vy za to naozaj nič nepožadujete?“

„Nie, a čo by som za to mal požadovať?“

„Na čo sa hráte? Na samaritána?“ opýtala sa ironicky.

„Nie, tí už vymreli s Ježišom.“

„Tomu by som aj celkom uverila. Tak... ďakujem.“

„Neďakujte, ja v živote tiež neďakujem... a neprosím,“ doložil a zložil.

Víkend si užila. Po svojom. Vychutnávala si zvláštnu chuť slobody. Nemusela nič robiť. Nechcelo sa jej nikam ísť, a tak len ležala v posteli a premýšľala. V nedeľu večer začala byť nervózna a do pondelka rána poriadne nespala. Nervózna bola

najmä z toho pocitu, že je nervózna. Nikdy nebývala, nikdy sa nad ničím nezamýšľala, jednoducho žila a konala. Vybrala z kufra dámsky kostým z hrubej tmavohnedej neforemnej látky. Ani už nevie, pri akej príležitosti si ho kúpila. Kedy ju vôbec napadlo, zadovážiť si niečo také ohavné? Ale teraz bola za ten nápad povďačná. Pôvodne chcela ísť v provokatívnej sukni a ešte provokatívnejšom tope, ale potom usúdila, že by šlo len o zbytočnú provokáciu, ktovie, či Kilmer tomu chlapovi povedal, čo je zač a kde sa zoznámili? Srať na to!

Jennifer sa náhlivo ponáhľala k redakcii. Ako zvyčajne, meškala. Nejakto sa ráno pozabudla v kúpeľni. V rukách zvierala objemný šanón so svojimi článkami. Za niektoré sa už aj hanbila, ale treba ukázať, že má niečo za sebou. Keď mala čas a priestor... Výťah bol poloprázdny, na ôsmom poschodí sa ocitla skôr, ako predpokladala. Rovnako ako Kilmer pred niekoľkými dňami aj ona sa ocitla na prahu ľudského mraveniska. Na rozdiel od neho ju naplnil nádherný pocit vzrušenia a bláznovstva. Zhlboka sa nadýchla. Áno, toto je pre ňu. Tu chce pracovať. Ona na to má! Prebehla zrakom po redakcii. Hluk a chaos. Kde je šéfredaktorova kancelária?

„Haló,“ usmiala sa na muža, ktorý sa opieral o stenu a nachával raňajším hamburgerom, „hľadám vášho šéfa. Franka Lazenbyho.“

Muž dožul a ukázal na koniec obrovskej miestnosti.

„Ďakujem,“ Jennifer sa opäť pousmiala. A možno nemala ďakovať, v New Yorku možno už nikto neďakuje.

Dvere do kancelárie boli pootvorené, v kresle sedel muž a prehrabával sa v kope papierov. Plánovačky, pomyslela si. To poznám.

„Dobrý deň,“ pozdravila. Nereagoval. Jennifer taktne vyčkávala a pozorovala ho. Vyzerá ako typický newyorský šéfredaktor, tak ako ho stvárnajú vo filmoch. Zväčšujúca sa plešina, neupravená košeľa i nohavice a nábeh na pivné brucho.

„Dobrý deň,“ ozvala sa hlasnejšie. Muž zdvihol hlavu a pozrel na Jennifer. Robí u neho? Jej tvár mu nič nehovorila.

„Dobrý aj vám. Čo sa zasa deje?“

„Nič a volám sa Jennifer McClainová.“ Odmlčala sa, čakala, či jej meno chlapovi niečo napovie. Opäť nereagoval. „Poslal ma sem pán Kilmer, že by ste mali pre mňa prácu.“

Muž zvrátil tvár a Jennifer zröntgenoval pohľadom: „Aha, už viem. Neveril som, že prídete. Zatvorte za sebou dvere a sadnite si.“

Jennifer ho poslúchla, potom na preplnený stôl položila šanón. „Priniesla som vám svoje práce. Niektoré sú síce aj zo strednej školy, ale...“

„Slečna,“ Lazenby ju prerušil, „slečna...“

„McClainová.“

„Slečna McClainová, pozrite sa, Jack mi povedal..., čo ste zač... a...“

Šéfredaktor novín, ktorý hľadá slová, pomyslela si Jennifer a premýšľala, či má odísť. Zjavne sa sem nadarmo unúvala.

„... a môžete variť kávu, ak to viete.“

„Viem variť kávu,“ povedala potichu, no razantne, „ale ja chcem písať.“

„Písať? Slečna, tam za tými dverami sú ľudia, ktorí na sebe makajú tvrdo celé roky a to miesto si zaslúžili. Nikto ich sem nedosadil.“

„Ja si to uvedomujem, ale keď mi dáte šancu...“

„Šancu?“ Lazenby otázku takmer skríkol, ale potom pokračoval stíšeným tónom: „Viete, ja v podstate nemám na výber. Čo chcete robiť, keď vám varenie kávy nevyhovuje?“

„Už som vám povedala. Chcem písať.“

„A čo chcete písať?“ Lazenby listoval vo svojom diári. Konverzácia s Jennifer ho zjavne unavovala a považoval ju za zbytočnú.

„Mne je to jedno, ale v športe sa, napríklad, veľmi nevyznám.“

Lazenby sa náhle postavil: „Tak poďte za mnou.“ Pri dverách zastal: „Dúfam, že si uvedomujete, že nemôžete povedať pravdu, ako ste sa sem dostali. Vymyslíte si nejakú dôveryhodnú historku, s ktorou ma, prípadne, neskôr aj oboznámite.“

„Samozrejme,“ Jennifer si hrýzla spodnú peru, „a tie články?“

Nechcete sa na ne pozrieť?“ ukázala na šanón, ktorý stále ležal na stole.

„Nie, môžete si to vziať naspäť.“

Jennifer nedokázala skryť sklamanie. Nečakala nadšené privítanie, v podstate nevedela, čo má čakať, ale takáto odmeranosť až pohrdanie jej nebola veľmi povôli. Skôr by privítala, keby ju chcel hneď na stole urobiť. Stačilo by zatiahnuť žalúzie...

„Idete?“

„Hej.“ Ako poslušná arabská žena kľučkovala po redakcii dva kroky za Lazenbym. Zastal pri stole, za ktorým sedela výrazná odfarbená staršia blondína. Práve si robila kompletný mejkap. Pravdepodobne to ráno doma nestihla.

„Danielle, viem ti novú kolegyňu. Na zaúčanie... veď vieš... veď ty si už nejako poradiš.“ Oslovená žena prekvapene zdvihla pohľad od zrkadla. Jennifer vedela, že takýto postup je netradičný. Takto to v newyorských novinách nefunguje, iba ak v nejakom treťotriednom lokálnom plátku. Newyorskú redakciu si treba zaslúžiť. „Tak sa zoznámte... dievčence,“ dodal rýchlo šéfredaktor a vzápätí sa stratil v hĺbke miestnosti. Danielle pokračovala v nanášaní maskary.

„Sadni si, moja, hneď sa ti budem venovať. Musím sa ešte urobiť krásnou. Mám za sebou príšerný víkend. Teda príšerný nie, no dohromady som spala asi hodinu. Som totálne rozbitá,“ švitorila a konečne sklapla zrkadlo. Pozrela na Jennifer: „Frankie nespomínal, že niekoho vezme.“ Jennifer zdúpnela. Tú dôveryhodnú historiku si mala vymyslieť už cez víkend. Že jej to nenapadlo! „Ale výborný nápad, pretože už sa mi to tu rúti na hlavu. Raňajkovala si?“ Jennifer nejedla. Mala opačný režim ako väčšina ľudí. Vyspávala do tretej odpoľudnia, a tak o tomto čase necítila hlad.

„Nie.“

„Tak ideme na raňajky.“

Jennifer sa naplašila: „Nie, ja nie som hladná.“ V peňaženke mala len zopár drobných. Nevyhodí ich za zbytočné a drahé raňajky, ktoré aj tak nepotrebuje. Táto blondína ju určite zatiahne do nejakého drahého bistra.

Danielle rozhodila rukami: „Neodporovať, ja ťa pozývam. Potrebujem riadnu dávku kofeínu.“

Usadili sa v bistre hneď oproti redakcii a Jennifer upokojilo, že nevyzerá príliš nóbl. Objednala si iba kávu, zato Danielle čašník hneď priniesol okrem veľkej šálky kávy štyri vábne voňajúce croissanty. Pravdepodobne je tu pravidelný zákazník.

Danielle si uštipla z pečiva: „Prepáč, prepočula som tvoje meno.“

Nič si neprepočula, nepredstavil nás, pomyslela si Jennifer. „Jennifer McClainová.“

„Danielle Stevensonová,“ odvetila jej spoločníčka so spokojným úsmevom. Zjavne bola šťastná – mala kofeín i croissanty: „Ako som spomínala, som rada, že Frankie mi niekoho pridelil. Nutne potrebujem pomoc. Dúfam, že si schopná?“

Jennifer usilovne prikyvovala ako žiačka. Šanón nechala na Daniellinom stole, keď sa vrátia, ukáže jej svoje práce.

„A ja som tá najsprávnejšia osoba na zaučanie. Nemohla si skončiť v lepších rukách. Že sa pýtam, ale koľko máš rokov? Vyzeráš ako stredoškôlačka. Si z New Yorku?“

„Som z Detroitu. A...“ Jennifer sa odmlčala. Má prezradiť svoj vek? Pochopí, že nemá za sebou veľkú novinársku kariéru. „Dvadsaťjeden.“

„Uhm, aj ja som začínala taká mladá,“ Danielle sa pustila do druhého croissantu, „hoci to som najprv len spávala so šéfom... Ó, neboj sa, s Frankiem spávať nemusíš, to nebol on, Frankie je skvelý, je ako náš otec.“ Jennifer by najradšej povedala, že ona z neho taký dobrý pocit nemá, ale za to si môže sama, takže mlčala.

„Detroit hovoríš? Mala som raz jedného chlapa z Detroitu. Nejaký Peter Tho... Tho... no neviem už... mal príšerne malého vtáka,“ Danielle sa prihlúpo zachichotala, „nepoznáš náhodou? Alebo bol z Denveru?“

Jennifer pokrútila hlavou. Bola spokojná. Frank Lazenby ju nemohol lepšie umiestniť, redakčná klebetnica, ktorú ona nezaújíma.

„Poznáš Jacka Kilmera?“ spýtala sa naoko nezaujato

a uchlipla si z kávy. Chutila dobre, nie ako tá piatková.

„Kde je Detroit? Na Marse?“

„Nie, prečo?“ Jennifer nerozumela.

„Že tam nepočuli o našom Jackovi?“ spýtala sa Danielle škorodostne, „a prečo sa naňho pýtaš? Pretiahol ťa a viac sa neozval? Tak s tým sa vyrovnaj, už sa ani neozve.“

„Nie, nepretiahol,“ Jennifer oľutovala, že sa pýtala. Ved' sa poznajú sotva niekoľko minút. Čo ak sa Danielle niečo rozloží v hlave?

„Nie?“ Danielle zdvihla obočie. „Máš dobré kozy. Nie som lesba, ale to vidím aj pod tým otrasným kostýmom. Nemôžeš sa ísť prezliecť?“

Jennifer sa zapýrila. Zjavne je hneď na prvý dojem vidieť, že ten kostým je príšerne ohavný. Ale vzhľadom na to, ako sa Lazenby k nej správal, je rada, že má tú maškarádu na sebe.

„Tak čo chceš vedieť?“ croissanty sa v Daniellinom žalúdku strácali šibnutím čarovného prútika, jej apetít sa odzrkadľoval na jej zadku.

„Len sa pýtam. Som tu nová. Začula som párkrát jeho meno. Že kto je?“

„Jack Kilmer je New York. New York je Jack Kilmer,“ povedala prehnane dramaticky Danielle, „toto mesto mu patrí. Miliardár, staviteľ, polomafián a sakramensky dobre pichá.“

„Vlastná skúsenosť?“ spýtala sa Jennifer priamo.

„Nie, bohužiaľ, nie... alebo našťastie? Neviem. Všetky to hovoria. Ved' sa zoznámíš s Julie, je tiež od fachu, tá ti porozpráva. Pichá s ním už zopár rokov.“

„Ved' je ženatý.“

Danielle sa rozosmiala: „A to je nejaká vada? Pre Jacka rozhodne nie.“

„Čo jeho manželka? Prečo sa nerozvedú?“ Jennifer tajomný Kilmer zaujímal čím ďalej, tým viac.

„Asi si zvykla,“ Danielle pokrčila plecami a pustila sa do posledného croissantu, „čo má chudera iné robiť? A netuším, prečo sa nerozvedú. Je to ich život. Ak si chceš len užiť, tak si s ním začni. Ak nie, tak naňho zabudni, je to vysávač energie. Príšerný